

Yaşasın İşçilerin Uluslararası Mücadele Birliği

İŞÇİ DAYANIŞMASI

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni

• 15 Mayıs 2021 • No: 158

Ekonomik çöküş, 10 milyon işsiz, derinleşen yoksulluk, patlayan kirli ilişkiler...

Kurtuluş İşçilerin Bir Sınıf Olarak Birleşmesinde!

İktidar, patlak veren kirli ilişkileri önemsiz göstermeye ve halkın gözünden irak tutmaya çalışıyor ama başaramıyor. Çünkü izlediği siyasetle ülkedeki sorunları büyüten ve çözemeyen, zihinsel olarak dağılmış, her alanda yalpalayan bu iktidar; her geçen gün emekçiler nezdinde inandırıcılığını yitiriyor. Toplumun algısını yönetmek için attığı adımlar ayağına dolanıyor ve geri adım atmak zorunda kalıyor.

Çok önemli gelişmelere tanıklık ediyoruz. Ekonomisi çökmüş, izlenen dış siyaset nedeniyle uluslararası alanda sıkışmış, salgın kapsamında atılan her adımın bir başkasıyla çeliştiği, mantıksızlığın ve karmaşanın hâkim olduğu, iktidarın baskı ve keyfilikte sınır tanımadığı bir ülke tablosu var karşımızda. Ağırlığını genç kuşakların oluşturduğu 10 milyon işsiz, esnafın çöküşü, yüzde 30'lara varan enflasyon, hayat pahalılığı ve derinleşen yoksulluk, toplumun üzerine çöken karamsarlık aynı tablonun parçasıdır. İki dere'de gördüğümüz üzere iktidarla iç içe geçmiş sermaye gruplarının doğanın talanında sınır tanımamasını, devlet kaynaklarının pompalandığı kesimin zenginlikten ve kibirden başının dönmesini de bu tabloya ekleyelim. Ve tablonun en önemli parçası: İktidar koalisyonundaki kavganın mafya uzantıları üzerinden patlak vermesi ve kirli ilişkilerin ortalığa saçılması; yolsuzluk, yozlaşma, çürüme!

Bilindiği gibi zamanla iç bütünlüğünü ve enerjisini kaybeden, bozulup dağılan yani çürüyen yalnızca organizmalar değildir; ekonomik ve siyasal sistemler ya da siyasal iktidarlar da çürür. Bugün Türkiye'deki manzara da bu değil midir? Ortalığa saçılan kirli ilişkilerin bir parçası olmadığını söyleyen, şeref ve

namustan bahsederek kendini temize çekmeye çalışanların yalanları saatler içinde açığa çıkıyor. Çok açık ki şu an gördüğümüz buzdağının yalnızca yüzeydeki kısmıdır ve esas büyük parça derindedir. İktidar, patlak veren kirli ilişkileri önemsiz göstermeye ve halkın gözünden irak tutmaya çalışıyor ama başaramıyor. Çünkü izlediği siyasetle ülkedeki sorunları büyüten ve çözemeyen, zihinsel olarak dağılmış, her alanda yalpalayan bu iktidar; her geçen gün emekçiler nezdinde inandırıcılığını yitiriyor. Toplumun algısını yönetmek için attığı adımlar ayağına dolanıyor ve geri adım atmak zorunda kalıyor. Uzun süredir toplumda, ülkede ekonomik kriz olmadığı algısı yaratmaya çalışan iktidarın söylemi çökmüş durumda. Nitekim Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın esnaftan helallik istemesi, hem bu söylemin çökmesine hem de tepedekilerin psikolojisine işaret ediyor. Uzun yıllar boyunca toplumu inanç ve kültürel değerler, etnik kimlikler temelinde kutuplaştıran, siyasal alanı bu doğrultuda geren, buradan beslenen iktidar, artık bunu eskisi gibi başaramıyor. İşsizlik, yoksulluk, eğitim ve geleceksizlik yani sınıf temelli sorunlar ağır basmaya başlıyor.

Meselenin bu boyutu çok önemlidir. Ancak yıllardır inanç, kültür ve etnik kimlikler üzerinden ayrıştırılan, sermayeye karşı bir sınıf olarak hareket etmesinin önüne geçilen Türkiye işçi sınıfı, neden ve nasıl bu duruma itildiğini kavramak zorundadır. Elbette bunu anlamak için geçmişe bakmak gereklidir. Hiç unutmayalım ki, geçmişini anlamaya çalışırken aslında geleceğe köprüler inşa ederiz. Kısaca hatırlayalım: Yasakların hâkim olduğu uzun suskunluk yıllarından sonra Türkiye işçi sınıfı, 1960'la birlikte ekonomik ve demokratik haklarını geliştirmek üzere harekete geçti. Bu dönemde kurulan ve hızla büyüyen DİSK'in kapatılmak istenmesine karşı çıkan 150 bin işçi, 15-16 Haziran 1970'te iki gün boyunca üretimi durdurup meydanları zapt etti. O gün anlı şanlı kapitalistler ve aileleri çareyi İstanbul'dan kaçmakta bulmuşlardı. İşte işçi sınıfı böylesine bir güç haline gelmiş ve özgüveni artmış bir sınıf olarak kapitalist efendilerin karşısına dikilmişti.

İşçi sınıfı ekonomik ve demokratik hakları için mücadelesini 1970'ler boyunca daha da büyüttü. 1977'de 500 bin işçi Taksim'de 1 Mayıs mitingine katıldı. Maden-İş'in öncülüğünde metal işçileri, 8 ay süren inatçı bir grevle MESS patronlarına geri adım attırdılar. Örgütlü işçi sınıfı öncülüğünde toplumda hak, özgürlük ve demokrasi bilinci geliyor, değişim rüzgârları esiyor, yarınlar için umut büyüyordu. Fakat tüm bu gelişmeler, işçileri köle gibi çalıştırmak ve sömürmek isteyen sermaye sınıfının çıkarlarına aykırıydı. İşte bu yüzden mafya ve çeteleri, devlet uzantılı karanlık güçleri sahneye sürdüler. Kanlı provokasyonlar tezgâhlayarak askeri darbeye zemin hazırladılar. 12 Eylül 1980'de ordu faşist bir darbeye yönetime el koydu. İşçi sınıfının tüm mücadeleciler örgütleri ve sendikalar kapatıldı, demokratik haklar yok edildi, grevler

yasaklandı. Faşist rejim işçi sınıfının örgütlerini ezdiği ve geçmiş-gelecek köprüsünü yıktığı için geçmişin mücadele deneyimleri; hak, özgürlük ve demokrasi bilinci yeni kuşaklara aktarılamadı.

İşte bu koşullarda burjuva siyaseti toplumu inanç ve kültürel kimlikler temelinde kutuplaştırmayı başardı. Özellikle AKP'nin iktidara gelmesiyle birlikte bu sahte kutuplaşma daha da keskinleşti. Başörtüsünün kamusal alanda yasak olması ve askerinin siyasete müdahalesi AKP'nin ve onun üzerinden iktidara yerleşmiş sermaye kesimlerinin ekmeğine yağ sürdü. AKP iktidarı yıllardır siyaseti inanç ve kültürel kimlikler eksenine sıkıştırarak buradan besleniyor. Sürekli yeni gerilimler yaratmasının, dış siyasal gerilimleri ve milliyetçiliği kışkırtmasının, muhalefeti "hain" ve "terörist" ilan etmesinin amacı budur. Emekçileri körleştirerek oy desteğini korumaya çalışıyor. Fakat tüm yüklenmesine rağmen eskisi gibi başarılı olmuyor ve iktidarın oy tabanı eriyor.

Hatırlayacak olursak Erdoğan, başkanlık sistemi için oy isterken "bu kardeşinize verin yetkiyi ondan sonra görün ekonomi nasıl yönetilirmiş" demişti. MHP'nin de iktidarın parçası olduğu bu süreçte, tek adam rejimiyle birlikte, ekonominin şaha kalkacağı ve Türkiye'nin büyük güç haline geleceği propaganda ediliyordu. Ancak tek adam rejiminin yasalastığı seçimlerden hemen sonra yani 2018'in Ağustosunda, zaten bağıra bağıra gelmekte olan ekonomik kriz patladı. Henüz bu krizin sarsıntıları devam ederken, bu kez de 2020'nin başında dünya ekonomisini vuran kriz ve onunla birleşen salgın geldi. Bu süreçte Türkiye işçi sınıfı uçurumdan düşercesine yoksullaştı, yoksullaşılıyor. Ülke nüfusuna milyonlar eklenmesine rağmen, toplam yıllık gelir büyümediği gibi 15 yıl önceki düzeye geriledi. İşsizlik çığ gibi büyüdü, toplumdaki çıksızlık duygusu derinleşti, intiharlar arttı.

Gel gelelim tekellerin sermayenin kârı katlanırken, iktidar çevreleri zenginlik denizinde yüzüyor. Sonradan görme, şatafat, kibir, lüks eşyaların önünde adeta secde etme ve "pudra şekeri" çekme görüntüleri ortalığı kaplamış durumda. Ne pahasına olursa olsun iktidarda kalmak isteyenlerin ülkeyi getirdiği yer ortadadır: Mafya ve "derin devlet" güçlerinin iktidar kavgasının bir parçası olduğu, kirli ve karanlık ilişkilerin patladığı, iktidarın 128 milyar doların nereye gittiğini açıklayamadığı, yalanların havada uçuştığı bir Türkiye! Bugün tüm işçilerin bu gidişattan kaygı duyduğu, geleceğin belirsizleştiği, çaresizlik duygusunun büyüdüğü bir gerçektir. Tüm emekçiler bu durumdan nasıl çıkılacağını merak ediyor. Bilmeliyiz ki hiç kimse bizi kurtaramaz. Bizi kurtaracak olan şey bellidir: İnanç ve kültürel farklılıklarımızı bir kenara koymak, egemenlerin tuzaklarını aşmak ve bir sınıf olarak birleşmek! İşçiler bir sınıf olarak örgütlenip sahneye çıktığı gün, işte o zaman her şey çok farklı olacak! ■

Bizi kurtaracak olan şey bellidir: İnanç ve kültürel farklılıklarımızı bir kenara koymak, egemenlerin tuzaklarını aşmak ve bir sınıf olarak birleşmek!

Bu Değirmenin Suyu Nereden Geliyor?

2017'de Türkiye'de Thodex adında bir kripto para borsası açıldı. Büyük vaatler verildi, ünlü mankenlerle tanıtım reklamları çekildi, insanlardan paralarını güvenle teslim etmeleri istendi. Kısa yoldan para kazanma ve sınıf atlama hayalleri pompalandı. Ve 3,5 yıl içinde buraya para yatıranların sayısı 400 binlere ulaştı, şirket büyüdükçe büyüdü. Kripto para borsasına ilgi yoğundu. Çünkü ekonominin dibe doğru gittiği ülkede insanlar gelirlerini bir parça arttırmak istiyordu. Daha da önemlisi kısa yoldan zengin olmaya dönük reklamlar, Elon Musk gibilerin yönlendirmesi buraya insan çekiyordu. Fakat şirketin sahibi Nisan ayında 391 bin kişiyi dolandırarak 2 milyar dolarla sırta kadem bastı! Bunu tek başına yapmadığı ve yapamayacağını, işin içinde mutlaka iktidar çevrelerinden birilerinin olduğunu ve yol gösterdiğini anlamak için kâhin olmaya gerek yok! Bu vurgun ülkenin çivisinin nasıl çıktığının bir örneğidir.

Peki ya "pudra şekeri" rezaletine ne demeli? AKP Genel Merkez personeli Kürşat Ayvatoğlu Kastamonu'da sıradan bir genç iken sadece 5 yıl içinde lüks ve şatafat içinde yüzer hale geldi ve lüks araç içinde uyuşturucu çekerken yakalandı. Bu münferit bir vaka, bir gencin yoldan çıkması olarak sunuldu. Ama bir gencin bu şekilde "yükselmesini" sağlayan çarkları kimin kurduğu sorgulanmadı. Oysa bu zenginleşme ve çürüme hikâyesi sadece Ayvatoğlu'nun hikâyesi değil. Bu sadece küçük bir örnek. Ellerinde iktidar gücünü bulunduranlar halkın sırtına basarak, devlet kaynaklarını yağmalayarak zenginleşiyorlar. Bu ülkede Ticaret Bakanı başında bulunduğu bakanlığa kendi özel şirketinden 9 milyon liralık dezenfektan sattı. Üstelik piyasa değerinin üzerinde bir fiyatla! Bu şirkete devletin verdiği teşvikler yetmemiş, bakan yetkisini şirketini daha da zengin etmek için kullanmıştı. Ama bu yolsuzluk da sıradan bir vaka olarak rafa kaldırıldı!

Rize İkizdere'de köylüler taş ocağı için doğa katledilmesin, köylerindeki ağaçlar kesilmesin, dereleri kurumasın diye mücadele ediyorlar. Ancak Cengiz İnşaat patronlarının iş makineleri çalışmaya devam ediyor. Bu şirketin birkaç başka şirketle birlikte çete olarak anılması boşuna değil. Her taşın altından onlar çıkıyorlar. Kanun da devlet

de arkalarında. İşte bu durum bir gerçeği gösteriyor: Tuz koktu! Her gün yağma, talan, rant, yolsuzluk haberleriyle uyanıyoruz ve üstelik bu, buzdağının görünen kısmı! Düşünebiliyor musunuz dünyada en fazla kamu ihalesi alan 10 şirketin 5'i Türkiye'de! Siyasi iktidar yandaşlarını semirttikçe semirtiyor. Son 10 yılda Cengiz İnşaat için 30 kez, Kolin İnşaat için 36 kez, Kalyon ve Limak İnşaat için 19'ar kez vergi istisnası uygulamış bir siyasi iktidar var karşımızda. ÇED raporlarını hiçe sayan, doğanın talan edilmesi için özel yasalar çıkaran bir iktidar bu.

Cengiz İnşaat'a verilen iki taş ocağının yapılacağı alan için Cumhurbaşkanlığı kararnamesiyle acele kamulaştırma kararı alınması mı dersiniz, adrese teslim ihale mi dersiniz, Ulaştırma Bakanlığının Çevre ve Şehircilik Bakanlığını aldatması mı dersiniz, İyidere Liman ihalesinin bakanlığın belirlediği proje bedelinin iki katından fazlasına verilmesi mi dersiniz, ne ararsanız var! Bu nasıl bir açgözlülük, bu nasıl bir hırs ki köylülerin yaşam alanları ve doğanın yok edilmesi zerrece umursanmıyor; yasalar paspasa çevriliyor, hile ve hurdanın sonu gelmiyor?

Biz bu rezaletleri anlamaya çalışırken, şimdi de çok değil iki sene öncesine kadar saygın iş adamı ilan edilen bir mafya bozuntusunun ifşa ettiği kirli ilişkiler, uyuşturucu ticareti, vurgun, tehdit, şantaj çıktı karşımıza. Ne yana dönsek çürüme, yozlaşma, sapır sapır dökülen bir siyasi düzen... Bakalım tuz daha ne kadar kokacak! Ama birakalım hesap vermeyi en ufak bir utanma belirtisi yok hiçbir iktidar sözcüsünde. Çünkü yoksul emekçi halkın, işçilerin örgütsüz olmasına güveniyorlar. İşçi ve emekçileri yapay temellerde kutuplaştırıp, düşmanlaştırıp felçleştirdiklerine güveniyorlar. Toplumun bir kısmının "yiyorlar ama en azından çalışıyorlar" düşüncesini hâlâ sürdürdüğüne inanıyorlar.

Bu bezirgânların yedikleri bizim emeğimizdir, yağmaladıkları bizim yaşam alanlarımızdır, çaldıkları bizim çocuklarımızın geleceğidir. Bu değirmenin suyu bizim alın terimizdir. Biz geçinebilmek için tükenircesine çalışırken, yarattığımız zenginlikler işte böyle paylaşılıyor yağma ve talancılar arasında. Bizim yarattığımız zenginlikler bizden başka herkese yetiyor, herkese şatafat getiriyor. Bu yağma ve talana sessiz kalacak mıyız? Asıl soru işte budur! ■

"Zenginin Cenneti Yoksulun Cehenneminden Doğar"

"139 gündür işsizim. 139 gündür çocuklarımın gözlerine bakamıyorum bir şey isterler diye." Bu sözler bir inşaat işçisinin sözleri. İnsan çocuklarının gözlerine bakmadan yaşayabilir mi? Yaşarsa bu nasıl bir yaşam olur? Sözlerin devamında var bu sorunun cevabı: "139 gündür gülmüyorum. 139 gündür eşim bana iş buldun mu diye soruyor ve ben her gün kısık sesle hayır diyorum. Yaşamayan bilemez. Tek dileğim kimse benim yaşadığımı yaşamasin..."

DİSK, 2020'nin ilk çeyreğinden 2021'in ilk çeyreğine kadar bir yıl içinde işsizliğin 2 buçuk milyon arttığını ve 10 milyona yaklaştığını açıklıyor. Sadece işsiz sayısı değil, 10 bin liraya yaklaşan yoksulluk sınırı karşısında, işçilerin ortalama ücreti haline gelen ve 2825 lira olan asgari ücret de yoksulluğun aynası olarak karşımızda duruyor. Gençlerin yaklaşık yüzde 29'u ne eğitimde ne de istihdamda görülüyor. Yani inşaat işçisi kardeşimizin dileğinin aksine, ne yazık ki bugün Türkiye'de onun yaşadığını yaşayan milyonlar, on milyonlar var. Onun "yaşamayan bilemez" dediği acıyı ve çaresizliği yaşayan on milyonlar...

Eğer bir insan 139 gündür gülmemişse, çocuğunun gözlerine bakamamışsa, kapılardan çevrilmişse, evine ruhunda ağır bir yükü dönmüşse, eşinden utanmışsa, karnını doyuramamışsa, umutları kırılmışsa, etrafında kendisi gibi çaresiz nice insan görmüşse, yaşamı cehenneme dönmüş değil midir? Bu durumdaki bir insanın soluk alıp vermektен ve acı çekmekten öte gerçek manada yaşaması olanaklı mıdır? İnsanın gerçek manada "yaşadım" diyebilmek için kendini mutlu ve değerli hissetmesi, hayatın güzelliklerini fark etmesi, çevresindeki insanlarla sağlıklı ve güzel ilişkiler içinde olması gerekmez mi? Tüm bunlar olmadan insan nasıl insan olur, kendini nasıl insan gibi hisseder? İşte bu yüzden işsizlik, yoksulluk sadece ekmeğimizden olmamız değildir. Dünyayı, dünyanın güzelliklerini, insanın potansiyellerini fark etmeden, yaşamı kahırla, çileyle geçirip tüketmek demektir. Yani yaşamın, insanı insan yapan şeylerin elimizden alınması demektir! O yüzden büyük Fransız yazar Victor Hugo'nun şu sözleri gerçeğin ta kendisidir: "Zenginin cenneti, yoksulun cehenneminden doğar!"

Milyonlar cehennemi yaşarken sermaye, güç ve iktidar sahipleri lüks ve şatafatlarından bir gram taviz vermeden,

deyim yerindeyse şımarıklığın ve arsızlığın dibine vurarak bu dünyada cenneti yaşıyorlar. İkizdere'de ve daha binlerce örnekte gördüğümüz gibi sermayelerini büyütmeyi her şeyin, insan yaşamının, doğanın, geleceğin bile önüne koyuyorlar. Sömürüyle, hırsızlıkla, haksızlıkla, gaspla büyütüyorlar zenginliklerini. Pisliklerini örtmek, kendilerine kurdukları cenneti korumak için her türlü hile ve zorbalığa başvuruyorlar. Bu yüzden kötülüğün vücut bulmuş halidir onlar. Onlar yoksulları patates-soğan kuyruklarına dizip en cansiperane biçimde ülkede yoksulluk olmadığını savunabilirler. "Pudra şekeri" ile günlerini gün edenleri aklamaya girişip işsizlikten, yoksulluktan intihar edenleri ilgi çekmeye çalışmakla suçlayabilirler. Adaletsizliğe isyan edenleri her türlü yol ve yöntemle susturup sindirmeye çalışırken, en büyük yalanları en yüksek perdeden söyleyebilirler. Kendileri saraylarda ve köşklere yaşarken yarattıkları kötülük denizinde nefessiz kalan bizlere "saberin, itaatkâr olun, kanaat edin, boyun eğin" diye buyurabilirler. İktidarlarını sürdürmek, insanlığı ve dünyayı felâketten felâkete sürükleyen kapitalizmi ayakta tutmak için söyleyemeyecekleri yalan, yapamayacakları zalimlik, kötülük yoktur. Bugünlerde yaşadığımız, gördüğümüz, şahit olduğumuz her şey, kapitalist egemenlerin yalancılıkta, zalimlik ve kötülükte sınır tanımadıklarının birer kanıtıdır.

Görmek isteyen gözler için Türkiye'nin de dünyanın da tablosu öyle net ki! İnsanlık bir tarafta küçücük bir azınlığın kendine sahte cennetler yarattığı, diğer tarafta milyarlarca insanın cehennemini en gerçeğini yaşadığı bir barbarlık kuyusunda debeleniyor. İşçi sınıfının önderleri, tam da bu nedenle kapitalist düzeni yıkabilecek tek gücün o düzenden çıkarı olmayan işçi sınıfı olduğunu her daim vurguluyorlar. İşçi sınıfının kapitalizmi yıkarak yeni bir dünyanın önünü açabilecek tek güç olduğunu yılmadan, yorulmadan anlatıyorlar. İşçi sınıfının bu onurlu tarihsel görevi yerine getirebilmesi için örgütlenmesinin şart olduğunu ortaya koyan, ömürlerini bu uğurda harcayan önderlerimize kulak vermek bugün her zamankinden daha önemli. Bu düzen, işçileri acıda, kahırda birleştiriyor. Oysa biz işçiler hayatın, mücadelenin her alanında aynı hedef için birleşmeliyiz. Kötülüğün vücut bulmuş haline karşı umudun, güzelliğin, haklı olanın kararlılığının ve yaşam sevincinin vücut bulmuş halini var etmeliyiz. ■

Ya Onlar Ya Biz!

“Beni buraya niye koymiyunuz dedim Jandarmaya, neyse, oradan kaçtım yukarı, üstten bastım kepçeye taşı. Yapacak bir şey yok, durdum taş yuvarlamaya. Ondan sonra da kepçeyi durdurduk. Sonra geriden geldik buraya. Sonra gene başladı, gittik bir daha durdurduk oni. Öyle duriyi şimdi. Ya o ya biz, yapılacak bir şey yok. YA ONLAR YA BİZ! Biz taş ocağı değil çay fabrikası istiyoruz.” Rize’nin İkizdere ilçesinde emekçi halk vadilerine yapılmak istenen taş ocağına karşı günlerdir direniyor. En önde ise İkizdere’nin emekçi kadınları var. Başında yazması, elinde sopasıyla emekçi kadınlar. Ve bu sözler onlara ait.

İkizdereli emekçi kadınları ne jandarmanın gazı ne de iktidarın tehditleri durdurabiliyor. Çünkü Cengiz Holding’in ve ortaklarının göz koyduğu şey onların ekmeği, hayatı! Çünkü katledilmek istenen orman onların yaşadıkları yer, yuvaları, ekmek tekneleri, çayları, arıları ve çiçekleri, geçmişleri ve gelecekleri. Çünkü ekmeklerine göz koyanlar zalimler, açgözlüler, hırslılar! İşte bunu bilen İkizdereli emekçi kadınlar; arkasına siyasi gücü ve devleti alan para babalarına meydan okuyorlar. Çünkü çok iyi biliyorlar ki kazanmak için haklı olmak yetmez, zalimler karşısında ses çıkarmak, güçlü olmak gerekir. Emekçilerin sesi birlikte yükselir, gücü ise birlikten, beraberlikten, dayanışmadan ve haklı olduğunu bilmekten gelir.

İkizdere halkı ve vicdanı olan herkes bölgede inşa edilecek liman için taş ocağı açılmasına karşı çıkıyor. Ama karşılarında kötülüğün vücut bulmuş, örgütlenmiş hali var. Kepçeler çalışmaya, kazmaya, sökmeye devam ediyor. İkizdereli emekçilerse jandarma zoruyla yaşadıkları bölgeden uzaklaştırılıyor, gözaltına alınıyor. Ormanlarına, yollarına demir kapılar dikiliyor. Devlet bölgede eylem, gösteri, protesto yapılmasını yasaklıyor. Yandaş medya İkizdere halkının sesini değil Cengizlerin sesini duyuyor, duyuruyor. Bölgeye giden bakanlar, yetkililer emekçilerin karşısına geçip halkın yanlış yaptığını söylüyor, ders veriyor. Muhalif partilerden ziyaretçilerin üzerine saldıracak gruplar örgütleniyor. Yani siyasi iktidar ve ortakları “bana baş kaldıranın başını ezerim” diyor. Cengiz Holding’in, para babalarının sırtını sıvazlıyor, on-

lara her türlü kolaylığı sağlıyor, her ihaleyi onlara veriyor. Ama İkizdereliler, özellikle emekçi kadınlar “boyun eğmiyoruz” diyerek cevap veriyor.

Ağacımız kesilmesin, aramız, çiçeğimiz yaşasın, karnımız doysun istiyorsak gözünü kâr hırsı bürümüş sermayenin politikalarına karşı topyekûn mücadele ediyoruz. Emekçi kadın susarak değil kimi zaman kepçelere taş yuvarlayarak, kimi zaman grev çadırında önlüğünü gururla taşıyarak, kimi zaman grevdeki eşinin yanı başında mücadeleye katılarak korur haklarını. Protesto etme hakkımız elimizden alınmışsa ekmeğimiz de elimizden alınmış demektir. Protesto hakkını savunmak ekmeğini savunmaktır aynı zamanda. Çünkü insanın ekmeğini çalanlarla anlaşması, barışması mümkün değildir, onlara karşı dik durması, kavga vermesi gerekir. Biz emekçi kadınlar hayatın her alanında her an üretiyoruz. Çocuk doğuruyor, besliyor, büyütüyoruz. Evin direği oluyoruz. Üretim olduğu her yerde ter akıtıyoruz, haksızlığa uğruyoruz. O halde mücadelemiz de her alanda olmalı.

Sendikalaşma mücadelesi verdikleri için işten atılan, “niye bu yasalar hep Fatmalara işliyor?” diye soran Migros Depo direnişinden işçi Fatma yaşadıklarını şöyle anlatıyordu: “Ben bu direnişten çok şey kazandım. Eskiden polis yanından geçerken ürperiyordum, korkuyordum. Aslında kendi hakkımı kendim yedirmişim şu ana kadar. Ben bunun farkında olmamışım. Hakkını ararsan elbette kazanacaksın. Hakkını arayacaksın üstüne üstüne gideceksin. Kaçmakla, susmakla kazanılmaz. Ben 3 çocuk anesiyim. Çocuklarım «anne sen gittiğinde biz sana bir şey olacak diye korkuyoruz» diyorlar. Ben de onlara «korkmanın kızım, siz de beni örnek alın» diyorum. İlerde sizin de hakkınız yenecek. Kızımın biri tıp okuyor, biri bilgisayar mühendisliği. Onlara diyorum, siz de çok insanlarla karşılaşacaksınız. Direnmeyi, kazanmayı öğrenin, diyorum.”

Bu sözler ve İkizdere’deki emekçi kadınların söyledikleri yeterince açık: Birlik olursak, yan yana gelirsek, örgütlenirsek, direnirsek, mücadele edersek haklarımıza sahip çıkabiliriz. Ekmeğimizi büyütür, doğayı korur, çocuklarımızın geleceğine sahip çıkarız. Açgözlü sermayenin saldırılarına dur demenin tek yolu budur. ■

İnsanlaşma Mücadelesi

İnsan yeme-içme, giyinme, uyuma, barınma gibi doğal ihtiyaçlarını karşılayarak hayatta kalır. Peki, bunlar insanlaşmaktan söz etmek için yeterli mi? Üretimdeki gelişimin tam otomasyonu mümkün kıldığı günümüzde bu soruyu her işçi kendisine sormalıdır. Çünkü gerçek anlamda insanlaşmak yaşamsal ihtiyaçları karşılamanın ötesine geçmektir. Zorunlu ihtiyaçlar için harcanan sürenin kısılması, buna karşılık kültürel, sosyal, zihinsel ihtiyaçlar için ayrılan zamanın artması, günün büyük kısmını kaplaması demektir. Yani hayatın güzelliklerinin tadına varmak, yaşamdan keyif almaktır. Bu da ancak yaşamak için zaruri çalışma süresini kısaltmakla yani daha az çalışmakla mümkün olabilir. Zorunlu çalışma süresi ne kadar az olursa, insanın yaşamın tadını çıkaracak o kadar çok vakti olur. Ve bugün üretimdeki gelişkinlik bize çok daha az çalışmanın aslında mümkün olduğunu gösteriyor.

Teknoloji patronlar sınıfının denetiminde olduğu için, üreten ve alın teri döken işçiler uzun saatler boyunca yük hayvanı gibi çalışmaya devam etti, ediyor. 1868 Amerika'sının fabrika işçilerini tasvir ediyor bu resim. Onların yaşadığı zaman yeni ve gelişmiş makinelerin icat edildiği, sanayinin geliştiği, üretimin hızlandığı döneme, yani fabrikalarda sayıları giderek artan işçi ordularının gece-gündüz demeden çalıştığı döneme denk gelir. Winslow Homer, Paydos Zamanı (Bell Time) isimli tablosuyla şehrin her yanından görülebilecek görkemli kulesiyle dikilen bir fabrikayı ve paydos zili ile işçilerin eve dönüşünü resmeder. Zamanın kasvetli havası yalnızca yorgun kadın ve erkek işçilerin yüzünde değil, sefer taslarını tutan çocuk işçilerin uzun çalışma saatlerinden bitap düşmüş bedenlerinde de gezinir. Yeni makineler ve teknolojik ilerlemeyle çok daha kısa sürede çok daha fazla ürün elde etmek, çalışma sürelerini kısaltmak mümkündü. Ama sömürücü efendilerin düzeninde kölece çalışma koşullarına mahkûm edilen işçi sınıfı için, uzun saatler boyunca çalışmaya rağmen açlık ve yoksulluk vardı.

Winslow Homer, Paydos Zamanı (Bell Time)

Deniz Ürünü Toplayan Balıkçı Kadınlar (Pescadoras de Marisco)

Deniz Ürünü Toplayan Balıkçı Kadınlar (Pescadoras de Marisco). 1912'de İspanyol ressam Ventura Álvarez Sala'nın fırçasından tüm gerçekliğiyle tuvale yansıyan bu resimdeki yüzler, yaşamın güzelliklerinin tadına varamadan göçüp gidenlerden yalnızca birkaçı. Resme keder hâkim, hem denizdeki dalgalar hem de yüzlerdeki acı bu kederi yansıtıyor. Masmavi sular, kayalara vuran dalgalar, o dalgaların sesi onların iç dünyasında huzur ve mutluluk gibi duygular uyandırmıyor. Çünkü onlar tüm zamanlarını aç kalmamak için iki büklüm eğilerek, deniz ürünlerini toplayarak, ıslanıp üşüyerek harcıyorlar. Sırtındaki yükte iki büklüm duran yaşlı kadının yüzündeki derin çizgiler ve kollarındaki kaslar, uzun, ağır ve yorucu çalışmanın izleri... Bir kez olsun dinlenmek, güneşlenmek ve suların müziğini dinlemek için bu denizin kıyısına gelmiş miydi acaba? Kayalıklar üzerinde annesine merakla bakan, gözlerinin arkasına hüznü yerleşmiş bu çocuğu nasıl bir gelecek bekliyordu? Gelecek günlerde İspanya'da işçi sınıfının daha iyi yaşam koşulları için mücadeleyi büyüttüğünü biliyoruz.

Yine Ventura Álvarez Sala'nın fırçasından bir resim. 1915 tarihli *Günlük Ekmeğimiz* (El Pan Nuestro de Cada Día) isimli bu tabloda yemek molası veren bir grup balıkçı, bir somun ve bir kap yemeğin etrafında toplanmış. Dinlenmeye, düşünmeye ya da yaşamın anlamını sorgulamaya yetecek vakit yok. Yemeği hızlıca bitirip işe koyulmalılar. Yaşamak günlük ekmeğimizi çıkarmak demektir, ötesi yoktu. Ancak kenarda ayakta dikilen işçi düşünmeye başlamıştı: Yaşamak neydi? Daha iyi bir yaşam mümkün değil miydi? Hemen onun yanındaki işçi ileriye bakıyor. Aklından ne geçiyordu acaba? Belki de insanın insanı sömürmediği, yük hayvanı gibi çalışmanın son bulduğu mutlu bir yaşamı hayal ediyordu. Kim bilir?

Günlük Ekmeğimiz (El Pan Nuestro de Cada Día)

İskoç maden işçilerine ait bir sancak. Güneş dağın arkasından doğuyor ve dağın görünen yüzünde yani kapitalizmi temsil eden dünyada şunlar yazıyor: Bencilik, yolsuzluk-çürüme, savaş, açlık... Dağın arkasından doğan güneş ise sosyalizmi, yani insanlığın sömürü ve savaştan kurtulmasını temsil ediyor. Kucağındaki çocuğuyla bir emekçi kadın yüzünü güneşe yani sosyalizme dönmüş. Onları özgürlük, refah ve barış yazıları kucaklamış. Ortada şöyle yazıyor: "Karanlıktan geliyoruz ve hakkımızı talep ediyoruz!"

İnsanlık muazzam yolculuklardan ve tarihsel duraklardan geçti. Ulaştığımız bilim ve teknoloji sayesinde iş saatlerini kısaltabilir, herkese iş verebilir, açlık ve yoksulluğu dünyamızdan silip atabilir, hastalıkların kökünü kazıyabiliriz. Bunun önündeki tek engel, bir avuç azınlığa hizmet eden kapitalist sömürü düzenidir. Bunca gelişmişliğe rağmen milyarlarca insan aç ve yoksul. İşli olanlar yük hayvanı gibi çalışıyor, evle iş arasında bir yaşam sürüyor. Bu düzen, emekçilerin tüm enerjisini ve zamanını emiyor. Kapitalist düzen, insanlığın ve insanlaşma hayalinin önünde eskimiş bir duvar gibi dikilip duruyor. Bu duvar yıkılmadıkça insanlık gün yüzü görmeyecektir. İnsan olmanın tadına varabilmemiz ancak kapitalist düzenin yıkılmasıyla mümkündür.

Filistin Halkının Gerçek Dostu

Farklı Din ve Uluslardan Emekçilerdir!

İsrail devletinin Filistin halkına karşı 7 Mayıs'ta başlattığı savaşta 65'i çocuk 230 kişi yaşamını kaybederken, yüzlercesi de yaralandı. İsrail, savaş uçaklarıyla Gazze'yi yakıp yıkıp yıktı ve Filistin halkının yaşamını cehenneme çevirdi. Şimdilik ateşkes ilan edilmiş durumda ama Filistin halkı acı çekmeye devam ediyor. İsrail'in saldırıları sürerken, dünyanın birçok ülkesinde farklı din ve uluslardan emekçiler sokaklara dökülerek Filistin halkıyla dayanışma eylemleri gerçekleştirdiler. İsrail'in derhal savaşı durdurmasını, katliama son vermesini ve Filistin halkının özgürlüğünü tanımasını talep ettiler.

İngiltere ve İskoçya

Birleşik Krallık ülkeleri İngiltere ve İskoçya'da Kolombiyalı ve Filistinli emekçiler için gerçekleştirilen dayanışma eylemleri ülkeyi boydan boya sardı. 13 Mayıs'ta İskoçya'nın Glasgow kentinde, 15 Mayıs'ta ise İngiltere'nin başkenti Londra'da ve diğer şehirlerde yapılan eylemlerde dayanışma ruhu can buldu.

Glasgow'da İngiltere İçişleri Bakanlığına bağlı göçmenlik polisleri iki göçmeni sınır dışı etmek isteyince mahallelinin direnişisiyle karşılaştı. Ramazan bayramının ilk gününde iki Müslüman mültecinin sınır dışı edilmek üzere bindirildikleri minibüsün önü komşuları tarafından kesildi. Çembere alınan minibüsün etrafında toplanan yüzlerce Glasgowlu, "Komşularımızı rahat bırakın", "Göçmenler hoş geldiniz" sloganlarıyla polise geri adım attırdı. Kısa sürede yüzlerce kişinin katılımıyla büyüyen direniş ve dayanışma eylemi sonucunda polis göçmenleri serbest bıraktı.

Londra'da ise Kolombiya'dan Filistin'e direnen emekçilerle dayanışma yürüyüşleri düzenlendi. İngiliz emekçiler, Filistinli ve Kolombiyalı göçmenler, kitlenin çoğunluğunu oluşturan kadın ve gençler Londra sokaklarında "Filistin'e özgürlük", "Birleşen halklar asla yenilmez" sloganlarını haykırdılar. Kolombiya'da sağcı hükümet, yoksulluğun pençesinde kıvranan halkı daha fazla soymak

üzere vergileri arttırmış ve bunun üzerine 28 Nisanda büyük bir grev dalgası ve eylemler ülke geneline yayılmıştı. Polis, bu eylemlerde onlarca emekçinin canını almıştı. İşte İngiltere'de sokaklara çıkan emekçiler İsrail zulmünü lanetlerken, Kolombiyalı kardeşleriyle de dayanışmayı büyüttüler.

İsrail zulmüne karşı İtalya'da işçilerden örnek eylem!

Sınıf dayanışmasının en anlamlı örneklerinden birine İtalyalı liman işçileri imza attı. L'Unione Sindacale di Base adlı sendikada örgütlü işçiler, İsrail'e gidecek silah yüklü geminin Livorno limanından ayrılmasına izin vermeyeceklerini ilan ettiler. Sendika 14 Mayıs'ta yaptığı açıklamada, "Bu zulme ortak olmayacağız" diyerek dayanışma ve birlik çağrısı yaptı. Filistinli emekçi halkın katledilmesine sessiz kalmayacaklarını belirten işçiler, sınıf kardeşlerinin üzerine doğrultulan silahları taşımayacaklarını, geminin limandan ayrılmasına da izin vermeyeceklerini ifade ettiler. Hem kendi hükümetlerine hem de İsrail devletine seslenen işçiler, Filistin halkına yönelik acımasız saldırıya bir an önce son verilmesini istediler. Sınıf kardeşleriyle dayanışmayı büyüteceklerini ve "bu zulme ortak olmayacağız, sessiz kalmayacağız" diye haykırdılar. Liman işçilerinin yanı sıra binlerce emekçi de Roma'da bir araya

gelerek, dayanışma eylemleri yaptı.

İspanya

15 Mayıs'ta Madrid'de bir araya gelen binlerce emekçi, "Bu bir savaş değil, soykırım" diyerek İsrail devletini protesto ettiler. Emekçiler Avrupalı hükümetlerin sessiz kalarak İsrail'le işbirliği yaptıklarını, bu suça ortak olduklarını ifade ettiler. İspanyalı emekçiler, Filistin halkı ile dayanışmanın yanı sıra Kolombiyalı emekçi halkın temel haklarını savundukları için devlet tarafından katledilmesini de protesto ettiler.

Almanya

Berlin başta olmak üzere Almanya'nın pek çok şehrinde 14-15 Mayıs'ta emekçiler sokaklardaydı. Gazze'deki Katliamı Durdurun sloganlarıyla binlerce emekçi Filistin halkının yanında olduğunu haykırdı. Bazı kentlerde İsrail karşıtı eylemlerin yasaklandığı Almanya'da, Merkel hükümetini protesto eden işçiler, "Merkel finanse ederken İsrail Filistinlileri öldürüyor. Neden?" diye sordular.

Güney Afrika Cumhuriyeti

Filistin halkıyla dayanışma eylemlerinden biri de Güney Afrika'da yapıldı. 21 Mayıs'ta Durban limanı işçileri, limana yanaşan İsraili bir geminin yükünü boşaltmayı reddederek İsrail saldırısını protesto ettiler. Güney Afrika Taşımacılık İşçileri Sendikası'ndan (SATAWU) yapı-

İsrail Filistin halkına karşı katliama girişirken, Birleşmiş Milletler, ABD, AB ya da Türkiye, İran ve Arap ülkeleri kınama açıklamalarının ötesine geçemediler. İster İran olsun, isterse Türkiye ve Arap ülkeleri, hepsi Filistin davasını Ortadoğu'daki nüfuzlarını arttırmak için kullanıyorlar. Türkiye'deki siyasi iktidar İsrail'in zulmü karşısında üst perdeden kınama açıklamaları dışında tek bir anlamlı adım atmazken, İsrail'le ticaret yapmaya, siyasi ilişkilerini düzeltmeye, silah anlaşmalarını olduğu gibi sürdürmeye odaklanmıştır.

Emekçilerin uluslararası eylemleri bir kez daha gösterdi ki Filistin halkının gerçek dostu, hangi din ve inançtan olur-

lan açıklamada, bu boykotun Genel Filistin Sendikaları Federasyonu'nun (PGFTU) boykot çağrısının ardından küresel çapta yapılan eylemlerin bir parçası olarak gerçekleştirildiği söylendi. Liman işçileri aynı gün Durban kentinde Filistin halkıyla dayanışmak ve İsrail'in saldırılarını protesto etmek amacıyla yapılan eyleme de katıldılar.

Fransa

Dayanışma eylemlerinin "şiddet" gerekçesiyle yasaklandığı Fransa'da, Paris başta olmak üzere pek çok şehirde protesto eylemleri gerçekleştirildi. Filistin'i Bombalamayı Bırak sloganlarının yükseldiği eylemlerde, Macron hükümetinin artan polis baskısı da protesto edildi.

ABD

Los Angeles'tan New York'a, Boston'dan, Şikago'ya dek ABD'nin dört bir yanında caddeler dayanışma eylemlerine sahne oldu. Filistin halkına yönelik saldırıların son bulmasını isteyen emekçiler, "Filistin ile Dayanışma" yazılı pankartlar taşıdılar. "Zulmü durdurun" diyerek ABD hükümetine seslendiler.

Türkiye

Türkiye'de ise 17 Mayıs'ta işçi sendikaları, demokratik kitle örgütleri ve meslek örgütleri ile çeşitli siyasi partiler İstanbul, Kocaeli ve Ankara başta olmak üzere ülkenin birçok kentinde İsrail'in saldırılarını protesto ettiler. Filistin halkının yalnız olmadığını haykırdılar.

sa olsun dünyanın farklı ülkelerindeki emekçilerdir. Filistin halkının gerçekten haklarına ve özgürlüğüne kavuşması Ortadoğu'da ve dünyada işçi sınıfının dayanışma ve mücadeleye bayrağını yükseltmesine bağlıdır. İsraili emekçilerin egemenlerin topluma zerk ettiği milliyetçilik zehrinden arınmaları ve savaş politikasına karşı çıkmaları, Filistin halkının yanında saf tutmaları Filistin sorununun çözümünde muazzam bir adım olacaktır. Bu açıdan İsraili emekçilerin bir kesiminin Netanyahu'nun kendisini kurtarmak üzere baş vurduğu savaşa karşı çıkmaları son derece anlamlıdır. Filistin sorusunda İsrail devletine geri adım attırarak olan işçi sınıfının enternasyonalist dayanışması ve mücadelesidir. ■

Grev ve Direniş Alanlarından

Bel Karper işçileri grevde

Tekirdağ/Çorlu'da üretim yapan Bel Karper'de patronun toplu iş sözleşmesi masasına oturmaması üzerine Tekgıda-İş üyesi işçiler greve çıktılar. Fransız sermayeli fabrikada Mart ayının başında sendikal faaliyetlerinden dolayı işyeri baştemsilcisi Kod 29 bildiriyle işten atılmış, 12 işçi ise ücretsiz izne çıkarılmıştı. Patronun sendikal örgütlenmeyi engellemek için giriştiği saldırılara karşı işçiler, sendikaları öncülüğünde direnişe geçmişti. İşçilerin kararlı mücadeleleri sonucunda ücretsiz izne çıkarılan işçiler yeniden işbaşı yaptılar. Ancak patron baştemsilciyi işe almadı ve toplu sözleşme masasına oturmadı. Bunun üzerine Tekgıda-İş 17 Mayıs'ta greve başladı. Tekgıda-İş Trakya Şube Başkanı Aytaç Göçmen, yaptığı konuşmada patron toplu iş sözleşmesi masasına oturana kadar greve devam etmekte kararlı olduklarını dile getirdi.

Atılım Desen'de işçiler direnişte

Bursa'nın Kestel ilçesinde üretim yapan Atılım Desen Apre Boya Tekstil fabrikasında, çalışma koşullarının düzeltilmesi için TEKSİF sendikasında örgütlenen işçiler patronun işten atma saldırısına maruz kaldılar. "İşçilere sendikal olma yönünde baskı yapmak", "kumaşların fotoğrafını çekmek" bahanesiyle iki işçinin işten çıkarılmasına diğer işçilerin tepki göstermesi üzerine, bu defa 22 işçi "ahlak ve iyi niyet kurallarına uymamak" gerekçesiyle işten çıkarıldı. Patronun işten atma saldırısına karşı direnişe geçen işçiler, salgın yasakları kapsamındaki 17 günlük kapanmanın ardından işyerinin önünde çadır kurarak direnişlerine devam ediyorlar.

Angel Halı işçileri kod 46'yla işten çıkarmaları protesto etti

Antep Başpınar Organize Sanayi Bölgesi'nde üretim yapan Angel Halı'da işten atılan 63 işçi, DİSK/Tekstil sendikasıyla birlikte 18 Mayıs'ta basın açıklaması gerçekleştirdi. Fabrika girişinde telefonlarının toplanmasına karşı

çıkan işçiler yönetim tarafından içeri alınmamış, fabrika önündeki bekleyişlerinin üçüncü gününde ise Kod 46 ile işten atılmışlardı. Kod 29'un bölünen kodlarından biri olan Kod 46, "işçinin hırsızlık yapması ve işverenin meslek sırlarını deşifre etmesi" gerekçesiyle tazminatsız işten atılması anlamına geliyor. Basın açıklamasında konuşan DİSK/Tekstil Antep Bölge Temsilcisi Mehmet Türkmen, işçilerin pazar günleri zorla 12 saat çalıştırıldığını, mola sürelerinin düşürüldüğünü, elden kayıt dışı para verildiğini, üstüne işçilerin iletişim hakkının gasp edilmek istendiğini söyledi. Türkmen, dün Yasin Kaplan ve Güven Boya işçilerinin, bugün Angel Halı işçilerinin başına gelenin yarı başka fabrikalarda çalışan işçilerin de başına geleceğini belirterek, işçileri birlik olmaya ve Angel Halı işçilerinin haklı mücadelesine sahip çıkmaya çağırdı.

Uyar Maden işçileri: "Madenciye verdiğiniz sözü tutun!"

301 işçinin hayatını kaybettiği Soma faciasının ardından Somalı madenciler, maden ocaklarının kapatılmasıyla işsizliğe mahkûm edilmiş, tazminat ve alacakları ödenmemişti. Maden işçilerinin Bağımsız Maden-İş öncülüğünde verdikleri mücadele sonucunda, işçilerin bir bölümünün alacakları 2020 yılının Temmuz ve Aralık aylarında ödenmişti. Ancak Uyar Madencilik aradan geçen zamana rağmen işçilerin alacaklarını ödemedi. AKP grup başkanvekili Özlem Zengin ve İşçileri Bakanı Süleyman Soylu'nun verdikleri sözü tutmasını talep eden işçiler, 19 Mayıs'ta Soma Meydanında basın açıklaması yaptılar. "Biz sorunun siyasal iktidar tarafındaki muhataplarına çözüm için defalarca sesimizi duyurduk, görüşmeler yaptık. Bu yüzden biz bir kere daha hakkımız için yollara düşmeden önce uyarıda bulunuyoruz. Biz sadaka istemiyoruz. Biz gasp edilen haklarımızın karşılığını istiyoruz" diyen işçiler, kazanılmış haklarının verilmemesi durumunda Ankara'ya gideceklerini ve haklarını almadan da dönmeyeceklerini ifade ettiler. ■

Gelenekten Geleceğe Bir Aktarma Kayışıdır UID-DER

■ İstanbul/Tuzla'dan bir grup işçi

Dostlar, bizler UID-DER'le yürüyen ve işçi sınıfının hak mücadelesini büyüten çeşitli sektörlerden işçileriz. UID-DER'in kuruluşuna biz de emek verdik, yüreğimizi koyduk. Bize yol gösteren, UID-DER'in kurulmasına vesile olan büyüklerimizle tanıştığımızda yepyeni şeyler duyduk, yepyeni şeyler öğrendik. Ve yeni, yepyeni bir dünya kurmanın ateşi harlandı derinlerde bir yerlerde. Geçmişini bilmeyenin geleceğini de bilemeyeceğini öğrendik. En çok da şunu duyduk: İşçi sınıfının mücadelesi bir maraton gibidir! Bu sözler çok derin yer etti zihinlerimizde. Şimdi bugünden geriye dönüp baktığımızda bu sözlerin anlamını daha da derinden kavriyoruz. Dile kolay, UID-DER'in kuruluşundan bu yana 15 yıl geride kalmış. Maraton koşumuz devam ediyor.

Sınıfımız, sermayedarların boyunduruğundan kurtulmak için defalarca başkaldırdı. Ayağa kalktı, savaştı, yendi, yenildi, geri çekildi, sonra yeniden ayağa kalktı... Kapitalistler, sınıfımızın hafızasını silmek, mücadele tarihini unutturmak istediler. Bu maraton koşusunda bizi soluksuz bırakmak istediler. UID-DER ise dünü hatırlattı, bugünü anlattı, yarını işaret etti. UID-DER kurulduğu günle bile biz işçilere tarihimize sahip çıkmanın ne kadar önemli olduğunu gösterdi. 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi etkinliği ile açılışını yapan mücadele örgütümüz, geçmişten bugüne aktarma kayışımız olan öncülerimizle hafızamız oldu. 15 yılda hem bu topraklarda hem dünyada neler yaşanmadı ki... Ama bizler dün gibi hatırlıyoruz bir haziran günü UID-DER'in açılışını. Bu satırlara sığmaz ama çok iyi biliyoruz UID-DER'in kuruluşundan bu yana sınıfımızın mücadelesine katkılarını. Ne mutlu ki bize UID-DER'in çimentosunda bizim de harcımız var. Ne mutlu ki bize bu maraton koşusunda devraldığımız bayrağı yere düşürmeden taşıyoruz UID-DER'le!

Mücadele Örgütümüzün Kökleri Sapasağlam!

■ Kocaeli'den emekli bir metal işçisi

İşçilik hayatıma genç yaşta metal fabrikasında başladım. Şanslıydım ki fabrikada sendika vardı. İşçi arkadaşlarım temsilci olmamı istiyorlardı. Sendikal eğitime katılmaya başladım. Eğitimleri Süleyman Üstün Hoca veriyordu. Hocamız biz genç işçilerin ufkunu açıyor, bizi derinden etkiliyordu. Eğitimleri hikâyelerle, yüreğimizi umutla donatıyordu. Süleyman Hocamızın eğitimlerine katıldığım için çok şanslıydım.

Ama hepsi bu kadar değil. Eğitimlerde Hocamızı benim gibi dikkatle dinleyen bir başka metal işçisiyle tanıştım ve o beni İşçi Öz-Eğitim Gruplarının etkinliklerine davet etti. Gururla söylemeliyim ki bu daveti geri çevirmedim. Bu da benim hayatımın en büyük şansı oldu. İşçi Öz-Eğitim Gruplarında çeşitli grev ve direnişlerde tanışan, fabrikalarda mücadele eden işçiler vardı. Bu çalışmalara ben de hevesle katılıyordum. İşçilerin örgütlenmesi, bilinçlenmesi, sınıfının mücadele saflarına katılması için çok çalışıyorduk. Yaşamın bütün zorluklarına, baskı ve yasaklara rağmen mücadele ruhuyla doluyduk.

Emeklerimiz UID-DER'le taçlandı ve açılış etkinliğine Süleyman Üstün Hocamızı da davet ettik. Etkinlik günü kendisiyle tanışmamı anlattım. Son derece sevindi, bana UID-DER'in kuruluşuna öncülük eden eski kuşak mücadeleciler işçileri tanıdığını, onlardan çok etkilendiğini söyledi. O gün daha iyi anladım ki mücadele örgütümüzün kökleri son derece sağlam temellere dayanıyor. Bu sağlam temelin üzerinde sapasağlam bir işçi örgütü, mücadele örgütü yükselmeye devam ediyor. Çocuklarımız da bu mücadelenin bir parçası şimdi. Evlatlarımız, genç işçi kardeşlerimiz saflarımıza güç kattıkça umudumuz, kararlılığımız artıyor.

Selam Olsun ÜİD-DER'e Emek Verip Büyütenlere!

■ Mersin'den eğitim emekçileri

Sınıf mücadelesinin içinden gelen deneyimli, hünerli ellerin tohumlarını bu topraklara ekmesiyle büyümeye başladı ÜİD-DER. 15 yıldır güçlü, sabırlı, kararlı, inatçı tutumlara eklenmiş yoğun emekle, kurumuş topraklar yeşersin diye uğraşıldı. Umut ekildi yarınlara. Sınıf bilinciyle çapalandı topraklar, alın teri ile sulandı tohumlar. Bu özenli çabalar sayesinde de, her geçen gün serpildi, büyüyüp fidelere hatta ağaçlara dönüştü ekilen tohumlar. İşçi sınıfımızın bağrında bir vaha yeşerdi. İşte bu vaha ÜİD-DER'dir.

Umudu büyüten ÜİD-DER bizlere güç veriyor, müca-

dele edersek her şeyi değiştirme kapasitesine sahip olduğumuzu gösteriyor. ÜİD-DER ailesi olarak işçi sınıfının örgütlü mücadelesiyle günü geldiğinde dünyanın yaşanması bir yer olacağına yürekten inanıyoruz. Bunun için de tüm gücümüzle çalışıyor, emek emek yarınlara için hazırlanıyoruz. Bize yol gösteren büyüklerimizin bize aşladığı sınıf bilincini büyütüyor, yeni işçilere taşıyor, işçi sınıfının saflarını mücadeleyle, dayanışmayla sıklaştırıyoruz. Öncülerimize de kendimize de sınıfımıza da güveniyor, geleceğe yürüyoruz. Selam olsun bu topraklara mücadele tohumları atanlara! Selam olsun 15 yıldır ÜİD-DER'e emek verip büyütenlere!

Dünden Bugüne, Bugünden Yarına!

■ İstanbul/Esenyurt'tan bir grup işçi

15 yıl geçmiş. 15-16 Haziran 1970'in, işçi sınıfımızın bu şanlı direnişinin yıl dönümünde açılışını gerçekleştirdiğimiz derneğimiz 15 yaşında! O gün annesinin kucagında gelen çocuklarımız bugünün gençleri oldular. Görkemli açılışından bu güne her yıl, ÜİD-DER'imizin biraz daha büyüdüğünü, işçi sınıfının içinde geliştiğini görmek nasip oldu bizlere.

Bundan yıllar önce çeşitli sektörlerden sendikacı sendikası, işli işsiz işçileri bir araya getiren İşçi-Öz Eğitim Toplantıları yapıyordu. Sınıf mücadelesiyle bizler de burada tanıştık. Yeni bir dünya için mücadele etmemiz gerektiğini burada öğrendik. O günlerin gençleri olarak deneyimli mücadeleci işçilerden öğrendiklerimizi başka işçilere aktardık. O günden bugüne hâlâ öğreniyoruz, öğrendikçe de öğretiyoruz. Arkadaşlarımızla birlikte verdiğimiz mücadele çiçek açtı, 2006 yılında ÜİD-DER'i kurduk. Yüreğimizdeki inanç, mücadele azmi, geleceğe umutla bakışımız ilk gün nasılsa bugün de aynı! Daha güçlüyüz. Mücadele bayrağının bugün genç işçi kardeşlerimizin ellerinde taşındığını görmek bizleri gururlandırıyor.

Genci ve yaşlısıyla, kadını, erkeği ve çocuğuyla biz bir aileyiz. ÜİD-DER ailesiyiz. İşçi sınıfının içinde ailemiz kök salıyor, büyüyor, daha da güçleniyor. Bu ailenin parçası olmak, ailenin büyümesine katkı sağlamak, büyüyüp geliştiğini görmek muazzam bir duygu. Özlem duyduğumuz dünyayı kurma umuduyla selamlıyoruz ailemizin tüm fertlerini!

Bayrağı Bugünlere Taşıyanlar!

■ İstanbul/Sefaköy'den işçi gençler

Türkiye işçi sınıfının şahlanıp ayağa kalktığı o büyük günün şafağında meydanlara kızıl bir karanfil gibi serpilen ÜİD-DER'imizin 15. kuruluş yılı bu yıl. 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nde yaratılan o umut ve mücadele azmi nasıl doğduysa tüm İstanbul ve Kocaeli'ne, ÜİD-DER'in meydanlarda boy göstermesi de aynı şekilde umut, cesaret ve azim verdi, vermeye de devam ediyor.

Bizler henüz yirmilerinde, genç mücadele nefleriyiz. Genciz ama ardımızda, yanımızda, sağımızda, solumuzda yılların mücadele deneyimini heybesine istiflemiş işçi arkadaşlarımız var. Başımızda bir çatımız, ÜİD-DER var. Biliyoruz ki bu heybedeki deneyimler sadece son 15 yılın deneyimi de değil, çok daha öncelere dayanan kıymetli deneyimler bunlar. Gençliğin heba olup gittiği böylesi alçak bir dönemde ÜİD-DER'in heybesindeki bu kıymetli deneyimlerden faydalanmak ve o deneyimlerle sağlam kalmak bizim için çok hayati. Biz bunun kıymetini biliyoruz, buna sahip çıkıyoruz. Dünden bugüne taşınan mücadele bayrağını devraldık, yarının maviliklerine aktaracağız. Hep beraber yeryüzü cennetine çevireceğiz dünyamızı. ÜİD-DER'imizin 15. mücadele yılı kutlu olsun!

Gelenekten Geleceğe Mücadelemiz Büyüyor

■ İstanbul'dan Sancaktepe'den bir kadın işçi

17 yaşındaydım işçilikle tanıştığımda. Kötü çalışma koşulları, düşük ücretler, uzun çalışma saatleri... Bu yaşamak mı diye sorguladığımda 18'indeydim. Romanlarda okuduğum yaşamlardan örnek alarak örgütledim iş arkadaşlarımı, sendikaya üye olduk. Direnişle tanıştım 21'imde. İyi ki okumuşum o romanları, örgütlemişim işçi arkadaşlarımı. Yoksa nasıl tanışırdım İşçi Öz Eğitim Gruplarıyla. Kökleri toprağı sıkıca kucaklamış, sağlam bir ağaçtı onlar. Geçmişin mücadele deneyimlerini bizlere taşımaya, direnişimize tohum ekmeye gelmişlerdi. Ben de artık o sağlam ağaçta bir daldım. Kucağımda 2,5 aylık bir tomurcukla...

Nerede bir direniş, grev olsa, oradaydık. Bir greve ziyarete giderken "ne zaman buradan geçsem, kafamı çevirip bu direniş yerine bakıyorum" dedim. Mücadele arkadaşımın cevabı bugünü anlatıyordu: "Yıllar geçtikçe kafanı çevirip bakacağın daha çok yer olur." Öyle de oldu. İşçi Öz Eğitim Gruplarında yürütülen çalışmalar meyvesini verdi, UİD-DER kuruldu.

İşçi Dayanışması gazetemizi ulaştırmak için bir fabrikaya gitmiştik. Yanımda artık 9 yaşındaki oğlum vardı. İşçilerden biri "sen kimin oğlusun bakayım" diye sordu. "UİD-DER'in çocuğuyum" diye cevap verdi oğlum. "İşte şimdi oldu!" dedim kendime. Mücadele bayrağını bizden önceki kuşaktan devraldık. Bizden sonraki kuşaklara bırakacağız. Yaşamımızla buna tanıklık ediyoruz. Çocuklarımız büyüdü, birer delikanlı ve genç kız oldular. Geleneğimizi geleceğe taşıyan genç işçiler oldular. Bizden önceki kuşaklardan devraldığımız bayrağı yeni kuşaklara taşıdık. UİD-DER sayesinde bunun haklı gururunu yaşıyorum. Selam olsun geleneği geleceğe taşıyan kızıl tomurcuklara!

UİD-DER İşçi Sınıfının Kızıl Bayrağıdır

■ Ankara'dan bir grup işçi

UİD-DER'li tüm dostları mücadele örgütümüzün 15. yaşını kutluyor olmanın coşkusuyla selamlıyoruz. Bizler Ankara'da farklı sektörlerde çalışan, kadın erkek işçileriz. Her birimiz farklı zamanlarda mücadele örgütümüzle tanıştık. Kimimiz bir grev çadırında, kimimiz tezgâh başında, kimimiz bir imza standında, kimimiz ise sabahın kör karanlığında işyeri servisimizi beklerken dostça bir elin bize uzattığı İşçi Dayanışması gazetemiz ile. Bazılarımız ise aileden UİD-DER'li olmanın şansına sahip olarak hayata bir adım önde başladık. Yani dört bir yandan geldik ve ilk önce sınıf kardeşliğini, dayanışmayı öğrendik örgütümüzde. Tüm farklılıklarımızı zenginliğimiz yaparak tek bir yumruk gibi hareket edebilmenin biz işçiler için hayati önemini öğrendik. Zorluklara karşın umut etmeyi, umut yaratmayı, umudu büyütmeyi öğrendik.

İşsizlik, yoksulluk, Covid-19, doğa talanı, savaşlar, yurtlarından göçmek zorunda kalan emekçiler, siyasi, sendikal baskılar... Bütün bunlar yaşamı içinden çıkılmaz bir girdaba çeviriyor. Sanki bir mengeneyle sıkıştırılıyor işçi sınıfı. İşte biz UİD-DER'li işçiler bu gerçekliğin bilincine vardık, bunun kaderimiz olmadığını öğrendik örgütümüzün kuruluşuna öncülük eden eski kuşak mücadelecilerden. Biliyoruz ki bugünün karanlığına aldananlar yarınları kuramazlar. Yolumuzu aydınlatan öncülerimizin ışığıyla karanlığı yara yara aydınlığa ulaşmayı hedefliyoruz. O aydınlık ki çocuklarımızın geleceği, o aydınlık ki sömürünün olmadığı özgür bir dünyadır. Geçmişten bizlere devredilen mücadele meşalesini daha ileriye taşımak için işçi sınıfının alın terinin aktığı her yerde UİD-DER'in mücadele ruhunu yaşıyoruz. Yaşasın UİD-DER!

Gelenekten Geleceğe Mücadeleyi Büyütüyoruz!

Tarih denince geçmiş gelir akla ama tarih sadece geçmiş değildir. Tarih geçmiş, bugün ve gelecek arasında kurulan bir köprüdür. Tarihsel belgeler geçmişe açılan kapıdır. O kapıdan girer, geçmişte neler yaşandığının izini sürer, bugünü-müzü aydınlatır ve geleceğin yol haritasını çizeriz. Geçmişini unutan, geleceğe uzanan sağlam köprüler kuramaz.

Tarih bilgisi ve bilinci, işçi sınıfının mücadelesinin olmazsa olmazıdır. Resmî tarih, egemenlerin gözünden yazar tarihsel gelişmeleri; işçi sınıfını ve onun mücadelesini yok sayar. Ama işçi sınıfının mücadelesi de suya yazılmış değildir. Zor da olsa verilen nice mücadelenin kayıtları tutulmuş ve yeni işçi kuşaklarına aktarılmıştır. Türkiye'deki büyük işçi kalkışması 15-16 Haziran'a dair çok sayıda bilgi, belge, anı, fotoğraf ve video bulunuyor. Ancak tüm bu bilgi ve belgeler işçi sınıfının genç kuşaklarına aktarılmazsa, üzerini toprak kaplar ve zamanla hepten unutulur. Böylece geçmiş ile gelecek arasındaki köprü yıkılır. Sınıfının tarihini öğrenip sınıf bilinciyle donanmayan işçi, sermaye sınıfı karşısında perişan olur.

15-16 Haziran 1970'te, iki uzun gün boyunca Türkiye işçilerinin eylemiyle çalkalandı. Sanayinin kalbi olan İstanbul ve Kocaeli'de 150 bin işçi üretimi durdurup kent meydanlarına aktı. Yolları kapatan işçiler tankların üzerinden atlıyor, asker ve polis barikatlarını aşip geçiyorlardı.

O güne kadar böylesine büyük bir işçi kalkışması görme-

yen ve işçileri küçümseyen, hor gören sermaye sınıfını derin bir korku sarmıştı. Birçoğu çocuklarını da yanlarına alarak İstanbul'u terk ettiler. Türkiye burjuvazisinin önde gelen ailelerinden Koç'ların durumu da farklı değildi. Vehbi Koç'un kızı Suna Kıraç, Ömrümden Uzun İdeallerim Var adlı anı kitabının bir bölümünde, 15-16 Haziran'da Mustafa Koç dâhil birçok kimseyi işçi tulumu giydirerek Dragos'taki bir evden kaçır-dıklarını anlatır.

2020 yılında, 15-16 Haziran'ın 50. yıldönümünde, 14 Hazirandan başlayarak dört gün boyunca, gün gün, saat saat, an an bu büyük işçi kalkışmasının izini sürmüştük. Okurlarımız, bu büyük işçi direnişinin yayın akışına web sitemizden ulaşabilirler.

15-16 Haziran bir direnç ve umut günüdür. İşte işçilerin birlik, mücadele ve dayanışma örgütü olan ÜİD-DER, 2006'da bu direnç ve umut gününün yıl dönümünde merhaba demişti, Türkiye ve dünya işçi sınıfına. Kökleri ta 1960'larda yükselen işçi sınıfı mücadelesinde olan ve kurulmadan önce uzun bir hazırlık süreci geçiren işçi örgütümüz ÜİD-DER, mücadelede 15. yılını kutluyor. Dünya işçilerinin tek bir sınıf ve kardeş olduğuna inanan ÜİD-DER; insanın insanı sömürmediği, savaşların son bulduğu, insanların özgür ve mutlu yaşadığı sınıfsız, sömürsüz, sınırsız bir dünya için mücadele ediyor. Gelenekten Geleceğe şiarıyla mücadeleyi büyütüyor.

**GREVLERDE
DİRENİŞLERDE
MÜCADELE
ALANLARINDA**

15 YIL!

ÜİD-DER Gelenekten Geleceğe Mücadeleyi Büyütüyor!

15-16 Haziran 1970 Büyük İşçi Direnişi'nin yıldönümünde kurulan ÜİD-DER'in 15. mücadele yılında web sitemizde ve sosyal medya hesaplarımızda buluşuyoruz.

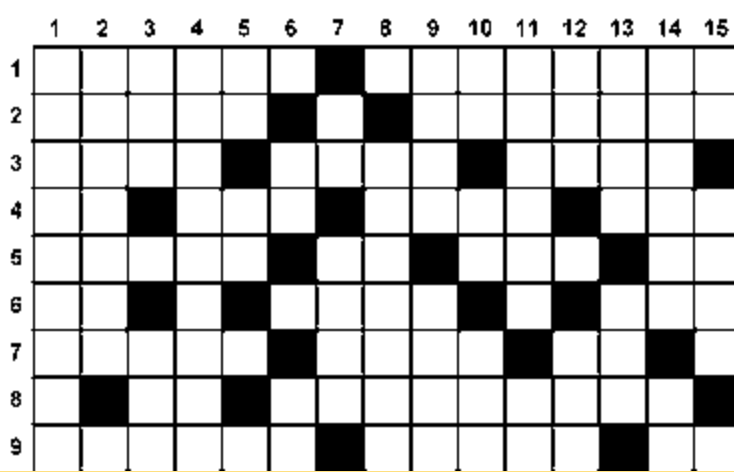
Hazırandı Sıcaktı

Hazırandı
Sıcaktı
Ve on beşinde daha da ısınacaktı
Düşman
Kafa kafaya verip ininde
Güya
"DİSK'in çanına ot tıkayacaktı"
Ve fakat işçiler, birdiler
Güçlerinin birliklerinden geldiğini bildiler
Ve için için yanar gibi
Uğuldayıp kaynar gibi
Bir yanardağın bacasından
Uğuldayıp çıktılar
Eyüp'ten
Silahtarağa'dan, Levent'ten
Ve Topkapı'dan
Çekmece'den
Zeytinburnu'ndan
Dört bir kolundan şehrin
Yüreği ateş dolu nehirler gibi
Ateşten bir öfkenin yüreğine aktılar
Ne tank durabildi önlerinde
Ne polis ne asker
Her yer işçilerin olmuştu sanki
Ve her yerde işçiler...

Hazırandı
Sıcaktı
On altısında daha da ısınacaktı
Gümbür gümbür gümbürdedi
Nasırlanmış ayakların altında kaldırımların
Ve yolların yüreği
Ve sanki
Burjuvazinin başına yıkıldı göğün direği
Başlayınca yaşamın nehri
Gürül gürül akmaya
"Vatansever" patronlar
Başladılar İstanbul'dan kaçmaya
Hazırandı
Sıcaktır
Ve Haziranlarda daha da ısınacaktır.
Yine bir Haziran gününde elbet işçiler,
Sarı, siyah, esmer, beyaz...
Azar azar,
Biraz biraz çoğalarak;
Yanarak güneşin altında,
Irmaklar gibi coşup
Taş kaldırımlardan ve yollardan taşacaklar.
Ve cenge girer gibi
Kuşanarak bilincin ve öfkenin kılıcını,
Varılması gereken yere ulaşacaklar.

Ziya Egeli

İşçinin Bulmacası

Soldan Sağa

1. Kapitalistin işçinin emek gücünün yarattığı değere el koyması. Zorbaca davranışta bulunma.
2. Özen. Gerçekçilik.
3. Eskisinin yerine gelen. İspanyol sömürgecilerin Güney Amerika'da yok ettikleri medeniyet. Kentin tümünü ya da bir bölgesini kuşatan yol.
4. Su. Türkiye'nin en büyük gölünün bulunduğu şehir. İnandırma. Hayati sıvı.
5. Bir kimsenin ödemeye borçlu olduğu şeyi göstermek için imzaladığı resmî kâğıt. İridyum elementinin simgesi. Elektrik enerjisini kimyasal enerji olarak depolayan, istenildiğinde bunu elektrik enerjisi olarak veren cihaz. Çincede güneş.

6. Rütbesiz asker. Evren. Güneş doğmadan önceki alaca karanlık.
7. Hamsigillerden, yumurtalarını tatlı sulara bırakan bir tür balık. İşler, işlemler. Köpek.
8. İktidar yanlısı resmi haber ajansının kısaltması. Canlandırma.
9. Ambalajlarda yaygın olarak kullanılan, dayanıklı, esnek ama çevre kirliliğine neden olan madde. Ücret karşılığı yolcu taşıyan otomobil. Ses.

Yukardan Aşağıya

1. Siyaset bakımından.
2. Önemsiz, ufak tefek şeyler.
3. Minimumun kısaltması. Demiryolu.
4. Evrensel.
5. Eski Mısır inancında güneş tanrısı. Satrançta L biçiminde giden taş.
6. Mağara. En kısa zaman dilimi.
7. Genişlik. Duyuru.
8. Çatıları örtmekte kullanılan pişmiş balçık levha.
9. Ekin biçme aracı. Bebek için hazırlanan yiyeceklerin genel adı.
10. Müzikte ikinci nota. Sodyumun simgesi. Malatya'da kayısı kurusuna verilen ad.
11. Temelsiz eğreti yapı, kulübe. İşkenceci Nazi polis örgütü.
12. İşçi sınıfının saflarında sömürüye karşı mücadele eden aydınlardan Sabahattin "...". Kötü karşıtı.
13. Bağlantı. Trabzon Ticaret Odasının kısaltması.
14. Et, balık, köfte vb. yiyecekleri pişirmekte kullanılan araç. Çıplak resim.
15. Kilometre. Büyük anne.

Geçen Bulmacanın Çözümü

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
1	P	A	R	I	Ş	K	O	M	Ü	N	Ü	T	E	K	
2	A	T	I	Ş	M	A	E	A	N	T	I	K	A		
3	Y	A	H	Y	A	L	I	O	M	A	M	I	N		
4	L	T	A	F	R	E	N	I	R	M					
5	A	S	I	R	M	A	K	U	M	M	A	N	P		
6	S	A	M	E	Ç	A	R	E	M	İ	R	A			
7	M	R	A	Y	R	I	K	R	I	A	Y	E	T		
8	A	K	T	R	I	S	I	R	A	K	E	T	I		
9	K	I	Z	I	L	A	N	K	I	Ş	T	K			

Aşıda Patent:

Kapitalizm Hayatımızı Çalıyor!

Kapitalist sömürü düzeni yüzünden koronavirüs, yüzlerce ülkeye bölünmüş dünyayı sınır tanımadan bir yıldan uzun süredir bir uçtan diğer uca dolaşip insanlığı enfekte ediyor. Ne var ki Mars'a insansız araç göndermeye ve orada helikopter uçurmaya imkân veren gelişmiş teknolojiye, bilim alanında muazzam ilerlemeler kaydedilmesine rağmen, insanlık bu virüsü bir türlü alt edemiyor. İnsanlar hastalanıyor, ölüyor, acı çekiyor. Daha da fenası, hastalığın çaresi yani aşısı çoktan bulunmuş olmasına rağmen tüm bunlar oluyor!

Tarihin en hızlı geliştirilen ve kullanıma sunulan aşıları arasındadır koronavirüs aşısı. Pfizer/BioNTech, CoronaVac, Moderna, Sputnik V, AstraZeneca... Üstelik çeşit çeşit! Aşıların bulunmasının üzerinden aylar geçmesine rağmen henüz 1,5 milyar doz aşı uygulanmıştı. Aşının etkili olması için iki doz uygulanması gerektiğini hesaba katarsak, 8 milyara dayanan dünya nüfusunun çok azının etkin aşılandığını görebiliriz. Üstelik bu sayının ağırlığını bir düzine ülkeden insanlar oluşturuyor. Yoksul ülkelerin birçoğu etkin aşılamadan fersah fersah uzakta. Soruna toplumsal yaklaşılmadığı için, yani insanlık aşılanmadığı için virüs gezegen üzerindeki varlığını sürdürüyor, mutasyona uğruyor ve dönüp dolaşip yine yoksulları vuruyor.

Koronavirüs aşısı hızlı bulundu ama ilaç tekelleri kârlı bir yatırım olduğunu düşünmeselerdi kollarını bile kıpırtmazlardı. Daha çok Afrika kıtasında, yani yoksul ülkelerde görülen Ebola gibi hastalıkların aşılarının on yıllar boyunca geliştirilmediği gibi! Bilim insanları Ebola aşısı çalışmaları için kaynak bulamamışlardı. Çünkü ilaç tekelleri ve devletler için kârsızdı. Ancak dünyayı saran koronavirüs salgını egemenlerin iştahını kabarttı. Daha aşının nasıl geliştirileceği bile belli değilken sağlık kapitalistleri astronomik kârlar elde ettiler. Bugün patentleri kasalarında tutan tekeller, milyarlarca doları çoktan cebe indirmiş durumdadır. Dahası aşı, ABD ve Çin gibi emperyalist ülkeler arasında süren birbirini yıpratma savaşının aracına dönüştürüldü!

Daha Aralık ayında, yani henüz aşılama çalışmaları başlamamışken İşçi Dayanışması'nda yayınlanan "Güneşi Patentleyebilir misiniz?" yazımızda şöyle yazmıştık: "Onlar için esas olan kârdır ve «mülkiyet hakkı» yaşam

hakkından üstündür. Sözüm ona hastalıkları önlemek veya tedavi etmek üzere üretilen ilaç formüllerinin patentlenmesinin ve insanlık için kullanımının engellenmesinin başka sebebi yoktur." Yani bir avuç kapitalist daha fazla kâr etsin diye insanlık aşılanmıyor ve hâlâ bedel ödüyor. Eğer ki bugün patent esareti olmasaydı, koronavirüs aşısı sadece 3-5 ilaç tekeli tarafından değil çok daha yaygın şekilde üretilirdi. Eğer ki bugün kapitalizmin esareti olmasaydı, zengin-fakir ülke ayrımı olmaksızın tüm insanlık aşıdan faydalanacaktı.

Ölüm, yaşam döngüsünün bir parçasıdır. Ancak bugün insanların yaşam döngüsünü doğal bir şekilde tamamlamasına dahi müsaade edilmiyor. Bir avuç para babasının kârının milyarlarca insanın yaşam hakkından önce geldiğini ortaya koyan aşı meselesi, işin sadece bir boyutudur. Bırakalım aşığı, bugün dünyada 3 milyar insan, ellerini yıkamak için su ve sabuna dahi ulaşamıyor. Mevcut teknoloji ile 10 milyar insanın ihtiyaçlarını karşılayabilecek bir üretim yapmak mümkünken, çocuklar hâlâ açlıktan ölüyor. İnsan emeğinin bir ürünü olan bilim ve teknoloji sayesinde dünya bir yeryüzü cennetine dönüştürülebilecekken Filistinli çocukların, Ortadoğulu kardeşlerimizin başına düşen bombalar üretiliyor.

Hastalık, acı, yıkım ve ölümden başka bir şey sunmayan bu akıldışı sistem, insanlığın ileriye gitmesinin önündeki en büyük engeli oluşturuyor.

Kapitalizmin çelişkilerine dair nice kitaplar yazılmış, filmler çekilmiş, nice sözler edilmiştir. Ancak günümüzde sistemin yarattığı çelişkiler, akıldışılıklar ve çarpıklıklar kör göze parmak misali ayyuka çıkmış durumda. Çünkü bu sistem tarihsel ömrünü doldurmuştur, bir an önce ölüp gitmesi gerekmektedir. Tüm zenginliği işçi sınıfı yani milyarlar üretir ancak tüm dünyanın kaderi neredeyse bir avuç insanın iki dudağı arasından dökülecek sözcüklere bağlıdır. Her şeye kapitalist sömürü düzeninin bir avuç efendisi karar veriyor. Neyin üretilip neyin üretilmeyeceğinden, bir hastalığın ilacının patentlenip patentlenmeyeceğine kadar... Bu sistem kanımızı emiyor ve hayatımızı çalıyor! Her şey çok açık değil mi? Asıl düşman virüs değil, insanlığa acı çektiren kapitalizmdir! ■

Patent esareti olmasaydı, koronavirüs aşısı sadece 3-5 ilaç tekeli tarafından değil çok daha yaygın şekilde üretilirdi. Kapitalizmin esareti olmasaydı, zengin-fakir ülke ayrımı olmaksızın tüm insanlık aşıdan faydalanacaktı.